

mener, at hr. Bjørn Elmquist skulle reservere sig selv at sætte sine grænser for, hvem han vil diskutere med.

Jeg har et skriftligt dokument deroppe, der viser på tryk, at det danske naziparti erkender sig som retmæssig arvtager til Adolf Hitler og ønsker at virkeliggøre de ting, som nogle ifølge skriftet dekadente, europæiske demokratier hindrede ham i at udføre.

Ligeledes har de udtalt, at farvede personer i Danmark skal hindres i at kunne formere sig. Det kan kun ske ved vold, nemlig enten ved indespærring eller kastration.

Jeg må ærlig talt sige til hr. Bjørn Elmquist, at jeg synes, at han skulle sætte sin grænse dér. Han skal selvfølgelig diskutere med meningsmodstandere, andet giver ingen mening, men et eller andet sted må der gå en grænse.

Hvis hr. Bjørn Elmquist i øvrigt tager ordet mere i dag, vil jeg gerne vide, om jeg forstod det rigtigt, at hr. Bjørn Elmquist har den opfattelse, som jeg i så fald deler, at vi her i landet ikke har total ytringsfrihed. Sådan forstod jeg hr. Bjørn Westh, undskyld Elmquist, og jeg vil godt høre det bekræftet.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Ja, hele bjørnebanden. Det må man vist ikke sige fra talerstolen, og jeg skal nok lade være med at sige hr. Bent Melchior, men hr. Arne Melchior.

Først til det sidste: Nej, jeg mener ikke, at ytringsfriheden i Danmark er total. Der er begrænsninger. Der er injurielovgivningen, der er også § 266 b, og vi mener bestemt ikke i mit parti, at vi skal afskaffe § 266 b.

Lad mig lige sige til hr. Arne Melchior til det andet, at der er grænser for ens tolerance. Vi må aldrig blive så tolerante, at vi tolererer intolerance.

Jeg valgte den samme løsning, som hr. Arne Melchior gjorde. Jeg gik f.eks. ikke i en direkte dialog med nazilederen eller afbrød, når nazilederen sagde noget, men ventede til intervieweren spurgte mig og reagerede så på det, han spurgte mig om, eller de spurgte mig om, for der var to af slagsen.

At jeg så heller ikke tolererer hvad som helst, har jeg også bevis på, idet jeg for første gang i mit liv har politianmeldt nogen, nemlig hr. Thies Cristoffersen for det, han har skrevet i Die Bauernschaft.

I den forbindelse har jeg oplevet den, jeg vil ikke sige frustrerende, men jeg har i hvert fald

oplevet, at politimesteren i Graasten og statsadvokaten i Sønderjylland ikke mente, at det, der var skrevet i Die Bauernschaft, nemlig at det ikke passer, at man udryddede jøder i Tyskland under Anden Verdenskrig, var forhånende. Det var der nemlig ingen grund til, for man manglede arbejdskraft til at opruste. Jeg mener, at det er udtryk for et menneskesyn, der er så groft forhånende, for hvad nu hvis der ikke havde været mangel på arbejdskraft? Havde der så været nogen grund til ikke at aflive jøder?

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Det er hele diskussionen mellem hr. Bjørn Elmquist og hr. Arne Melchior om, hvorvidt man offentligt skal diskutere med f.eks. de nationalsocialister, vi taler om i dag.

Jeg skal være den første til at sige, at jeg ikke personligt – men det må hver enkelt gøre op med sig selv – ønsker at sidde sammen med nationalsocialister og diskutere med dem.

Jeg mener, at det, der står for, er sygt. Jeg mener, at det er sygt, når man benægter, at der har været gaskamre, og at man har udryddet jøder. Jeg mener, det grænser sig til sygelighed, og derfor vil jeg ikke under nogen omstændigheder være med til at debattere med disse individer.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Heldigvis er der jo ingen af os, der er racister eller nazister, og hvem af os, der er det mindst, kan vi godt lave en konkurrence om, men det tror jeg ikke vil føre til noget. Men jeg vil godt stille et spørgsmål, for der er simpelt hen noget, der ikke ligger klart endnu.

Jeg mener, at der står i fremsættelsen, at vi skal skærpe reglerne, og det var også op til diskussion, inden loven kom. Der bliver jo aldrig nogen sinde ført en retssag, blev der sagt, og så skulle reglerne skærpes.

Jeg mener, at det i forarbejdet til og i diskussionerne om den gamle lov lå, at man skulle fare med lempe. Når der ikke havde været ført retssager, var det, fordi man havde fået en henstilling om at fare med lempe og være meget forsigtig med at bruge den der bestemmelse. »Det er godt vi har den; men vær forsigtig.«

Det, der kommer til at ske nu, er ikke alene, at det er godt, vi har den, men at den skal bruges og bruges meget. Jeg mener, at det faktisk gør en vigtig forskel, for der er jo ikke nogen substansændringer i loven, men det er et spørgsmål